

Tienden geven - moeten wij dat?

<http://www.letusreason.org/>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling en voetnoten door M.V.

Het geven van 10% is geen eeuwige standaard voor gelovigen.

Wat valt er te zeggen over tienden geven vóór de Wet van Mozes? Toen Abraham terugkeerde van een strijd kwam de nieuwe koning van Sodom, en Melchizedek de koning van Salem, met brood en wijn om een zegen over Abraham uit te spreken. Genesis 14:20 zegt: “En Abram gaf hem van alles het tiende deel”.

God beval noch Adam, noch enig iemand in het Oude Testament, de tienden te geven voordat Mozes de Wet gegeven werd. Genesis 14 gaat over de tijd van 2000 jaar ná Adam en Eva, en terwijl in de Schrift gezegd wordt dat Abraham een tiende gaf, was dit niet een tiende van het inkomen maar van de buit van een strijd (Hebreeën 7:4). Dat is niet hetzelfde als het geven van tienden. Genesis 14 leert niets over tienden geven voor de kerk. De buit die Abraham won van de vijand ging terug naar de eigenaars. Abraham gaf de overblijvende 90% van zijn bezit terug aan degenen die het oorspronkelijk bezaten. Abraham was nooit door God geïnstrueerd om een tiende te geven - dit is NIET een tiende geven maar een gave van 10% uit vrije wil. Hij deed dit maar één keer. Tienden geven werd niet eerder een wet dan in Mozes' tijd. Het Hebreeuwse woord voor tiende is *ma'aser*, vertaald als “tiende”, maar tiende staat niet gelijk met het geven van tienden.

De tienden geven was iets dat ingesteld was onder de Wet van Mozes voor de Israëlieten. En iets wat dikwijls over het hoofd gezien werd: de tienden geven betrof zelden geld. Er waren drie soorten tienden in het Oude Testament: de oogst, granen, het product van de aardbodem, de vrucht van de bomen; elk jaar de nieuwe wijn en olie; de eerstgeborenen van hun kudden, landerijen, huizen (Lev. 27:30-33), en het was niet uit te kiezen van alles wat men had want men moest het beste geven van alles.

Een tiende werd gebruikt om de Levieten te onderhouden (Num. 18:21-32), die geen bezittingen mochten hebben zoals andere stammen van Israël. Het geven van tienden maakte deel uit van het oude verbond met Israël. Daarom richt Maleachi 3 zich in de context tot de natie Israël, en meer specifiek de Levieten.

In het Nieuwe Testament wordt tienden, of het geven van tienden, acht keer gevonden (Matt. 23:23; Luk. 11:42; 18:12; Hebr. 7:5-6, 8-9). Al deze passages refereren naar het oudtestamentische gebruik. Geen enkele nieuwtestamentische brief bevat enige instructie over tienden geven, of enige berisping voor het nalaten ervan.

Geen enkele apostel gaf de kerk ooit een instructie om tienden te geven. In feite zien we een aantal rijke mensen méér geven dan 10%, zoals Barnabas.¹ De noodzaak van het geven van gaven wordt vermeld, maar enkel met de juiste attitude. God zegent zijn volk dat wil geven overeenkomstig juiste motieven.

Wij geloven dat elk christen zou moeten geven op de plek waar zij gevoed worden door het werk dat plaatsvindt in hun eigen gemeenschap, de kerk die zij bijwonen. Andere gaven zijn er voor de bedieningen wier werk zij willen ondersteunen. Wij geloven niet dat het Nieuwe Testament enige wet oplegt van tienden geven (10%) maar wel het vrij geven aanmoedigt volgens ieders hart. Al-

¹ Jaap Fijnvandraat in “Tienden geven - moet dat?": “Als christenen zijn we niet verplicht iets te geven. God heeft een blijmoedige gever lief (2 Ko 9:7), niet een die geeft omdat het moet. Wel spoort de Schrift ons aan vrijgevig te zijn (zie o.a. 2 Ko 8), maar God legt ons geen gebod op en zeker niet het gebod om tienden te geven, zoals de Joden werd voorgeschreven in de wet. Maar dat wil niet zeggen, dat we geen tienden mogen geven.

Een interessante anekdote daarover is deze: Een gelovige zei eens tegen een evangelist: ‘er zijn mensen in de stad die prediken dat we tienden moeten geven, maar dat hoeft toch niet, dat is toch wettisch?!’ De evangelist antwoordde: ‘Als ik u was, zou ik me in mijn geven niet door die predikers laten inperken’. Een ander wees in dat verband eens op Zacheüs van wie staat dat hij de helft van zijn goederen aan de armen gaf’.

hoewel 10% een goed startniveau is, is dat geen plicht onder het nieuwe verbond - sommigen kunnen meer geven, anderen niet. Wanneer we naar alle verzen in de Bijbel kijken over dit onderwerp, dan vinden wij dat het geven van tienden besloten was in de Wet van Mozes, voor de natie Israël, en voor de stam van de Leviëten. Niet voor de kerk.

“Laat ieder doen zoals hij in zijn hart voorgenomen heeft, niet met **tegenzin** of uit **dwang**; want God heeft een **blijmoedige** gever lief. En God is bij machte elke genadegave overvloedig te maken in u; zodat u, die in alles altijd al het nodige bezit, overvloedig kunt zijn tot elk goed werk” (2 Korinthiërs 9:7-8).

Paulus legt uit hoe geld zou moeten gegeven en ontvangen worden: overeenkomstig de voorspoed die God gegeven heeft, vrij en gewild, genereus, mild, dankbaar; niet als een verplichting zoals onder de Wet, of om een bepaalde zegen te verwerven waardoor men er zelf beter mee wordt².

God heeft de *blijmoedige* gever lief (2 Kor. 9:7). Merk ook op dat er geen hoeveelheid wordt opgegeven - het gaat om wat u hebt beslist in uw hart. Het Griekse woord voor “blijmoedig” is *hilaros*, wat overeenkomt met ons Nederlandse woord *hilarisch*, zodat we begrijpen dat ons geven op een *uitbundige, vrolijke* manier moet gebeuren. Ons wordt specifiek gezegd niet met *tegenzin* te geven. Het Griekse woord voor tegenzin is *lupe*. Het draagt de betekenis van droefheid, verdriet, geërgerd zijn. Als u zich verplicht voelt te geven en u voelt droefheid en ergernis in uw hart, geef dan niet. Als iemand u overtuigd of geforceerd heeft te geven door u schuldig te laten voelen, of wanneer hij u een grotere opbrengst heeft beloofd, dan bent u niet langer een blijmoedig gever.

2 Korinthiërs 9:6 spreekt niet van een noodzaak en dus is het geven geen wet of vereiste nakomen.

“U bent van Christus losgeraakt, u die door de **wet** gerechtvaardigd wilt worden; u bent uit de staat van de genade gevallen” (Galaten 5:4).

De Wet vraagt een percentage - genade vraagt een geven vanuit het hart. Ieder zou het werk van zijn eigen kerk, of de bedieningen, moeten ondersteunen door middel van hun diensten, hun geld, hun gaven of talenten die zij hebben.

“Beveel hen om goed te doen, rijk te zijn in goede werken, vrijgevig te zijn en bereid om samen te delen. Zo verzamelen zij voor zichzelf een schat: een goed fundament voor de toekomst, opdat zij het eeuwige leven verkrijgen” (1 Timotheüs 6:18-19).

2 Korinthiërs en 1 Korinthiërs 16:1-4 stellen dat een christen de noden van anderen moet evalueren en dat hij moet geven naar wat hij in staat is. In Handelingen verkochten zij hun bezittingen om te voorzien in de noden van de kerk door de wet van de liefde te beoefenen en het dragen van anderen lasten. Wij moeten niet schuldig gemaakt, noch gedwongen worden door beloften om te geven. Evenmin zouden wij valse leraars mogen steunen, noch degenen die misbruik maken van het geld en het evangelie om redenen van hebzucht, want wat u zaait zult u ook oogsten - u wordt deelgenoot van hun valse praktijken.

Hier meer gedetailleerde artikels over Tienden: <http://www.letusreason.org/Doct54.htm>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

² Persoonlijk vind ik het houden van een stereotiepe collecte, met buidel of schaal — niet af en toe, in één geest en voor een specifiek doel — onjuist. Gaven moeten geheel vrij, zonder dwang of aanporren gebeuren. Enkele praktische modaliteiten zijn bankoverschrijvingen en een vaste vrijwillige-bijdragenbus met gleuf ergens in de kerk. Zeker vreemde bezoekers moeten niet aangepord worden geld te geven of het gevoel aangesmeerd krijgen dat men uit is op hun geld - dat alleen al is een reden om met stereotiepe collectes op te houden.